

Задължителната военна служба решава ли изобщо някакъв проблем?

(Продължение от стр. 15)

част от личния състав на контингента за участие в мисията на НАТО в Афганистан през април и септември 2016 г. е комплектован с втора категория облекла и обувки.

Недостатъчни са капиталовите разходи за модернизация на сухопътни и особено военноморски войски

Не достигат и средства за поддръжката и ремонт на инфраструктурата, въоръжението, автомобилната и специална техника, оборудването, машините и съоръженията. Необходима е оценка на съществуващата инфраструктура и изграждането на нова, която да поеме наборът от военнослужещи. В ситуация на ресурсна и финансова ограниченост е от ключово значение да се анализира и предвиди какви разходи ще съпътстват реновацията и изграждането на нова инфраструктура. Как се решава проблемът с недостатъчно въоръжение и окомплектоване на редовната армия, за да се осигури такова за наборните военнослужещи? Съществен е и въпросът за това, как подобни разходи ще се отразят на хроничния недостиг на сред-

ства за обезпечаване на професионалните въоръжени сили и изпълнението на техните задачи. Въпреки че наборните военнослужещи няма да се ползват със същото равнище на заплащане, тяхната издръжка все пак ще бъде основно перо в бюджета на МО. Съществува сериозна вероятност при повърхностен подход и неясни разчети, предлаганото връщане на наборна военна служба да задълбочи идентифицираните предизвикателства пред подготовката, поддържането

на бойна готовност и способности за изпълнение на по-сложни в технологично и тактическо отношение бойни задачи.

Към този момент липсва ясна обосновка на идеята за връщане на наборна военна служба в България. Посланията на управляващата коалиция се лутат от попълване на съществуващия некомплект, през интеграция на малцинствата, до шанс за изпълнение на патриотичния дълг. Както вече стана ясно, проблемите на българската армия и на въоръжените

ни сили са от съвсем различно естество. Възможно е част от тях да бъдат решени, чрез система за добра селекция на мотивирани и способни наборни военнослужещи, които обаче да бъдат включени в съществуващите формирования, съгласно стратегията за развитие на отбранителните ни способности. В този смисъл те биха допълнили вече изградена, подготвена и стабилна основа на въоръжените сили в лицето на редовната армия. Това означава, че средствата за обучение и подготовка на наборните военнослужещи не трябва и не може да са за сметка на изграждането на професионални и модерни въоръжение сили. Ако тези условия не бъдат спазени, съществува реална възможност военното обучение да се превърне в параван за създаването на паравоенни формирования, опасност, за която предупредиха и от Атлантическия съвет на България. Нещо повече то би задълбочило съществуващите проблеми пред изграждането на отбранителните способности на българската армия. Министерство на отбраната дължи ясни отговори за целите на подобна политика, цената на въвеждането ѝ и ефекта и върху отбранителните способности на България. Всичко друго е тежък популизъм и параван за прахосването на изключително необходим на българската армия финансов ресурс.

(Продължение от стр. 16)

хождащия числено противник. Нали и вчера с успех изнесоха неравната борба. Възвишен е техният дух. Гранитна е упоритостта им. Ще издържат на бесния напор и запазят родния си кът.

Пред обезлюденото село запяват зловещо артилерийските снаряди. Адски трясъци са потресающо ехо заглушават позицията. В миг се издигат грамадни черни фонтани. Железа, камъни, дървета, пръст и дим обливат храбрите защитници на селото. Урагани след урагани се пръскат над храбрата отбрана. Град от куршуми обсипва Приморци. Чува се и зловещия кикот на свирепи картечници. Земята тътне, сградите треперят. Позицията вече е вулкан, изригнал от ада, готов всички да умъртви под горещата си лава. Неприятелските вериги настъпват на вълни след страхотни вълни. Настръхнали, окървавени, със страшни

на селото. Урагани от верни куршуми, напътствани от гръмките звуци на „О, Добруджански край“, ужасяват врага. На вражеския зов героите отговарят: „Не освободители сте вие, а разбойници. Вие идете да ни заробите!“... И с най-цинични ругатни, израз на накупяло търпение, отправят смъртоносните си куршуми срещу злия враг. Доближилите се вериги се отблъскват със самоотвержени контраатаки. Но още силен е противникът. Над трупове и сърцераздиращо стениращи ранени той тласка вериги след вериги. Напорът се усилва на южната и източна окрайнина. Някои вериги успяват да се вмъкнат в тези окрайнини. Тук се започва най-кръвопролитната борба: борба на шепа юнаци с грамадни пълчища, борба на твърдия несъкрушим дух с безволния послушен роб, на правото с безчовечно безправие, борба за светлата свобода.

В настъпилата мрачна нощ се започ-

търби. Свирепата атака се отблъсва в непоколебимата отбрана.

...На този участък противникът разколебан и сломен спира настъплението.

„Приморци в този ден извършиха безподобен велик подвиг. С упоритата си защита те създадоха от Добрич втора Сливница за България. Те опровергаха царящото обществено мнение, че българската армия ще се разколебае при срещата с освободителите си.

„При Добрич бе погребана една легенда.“ Така видният ни държавник д-р В. Радославов охарактеризира чувения подвиг на войските ни при Добрич срещу свирепите атаки на русите. Приморци погребяха фалшиво създадената легенда.

Добрич запазен. България спасена.“

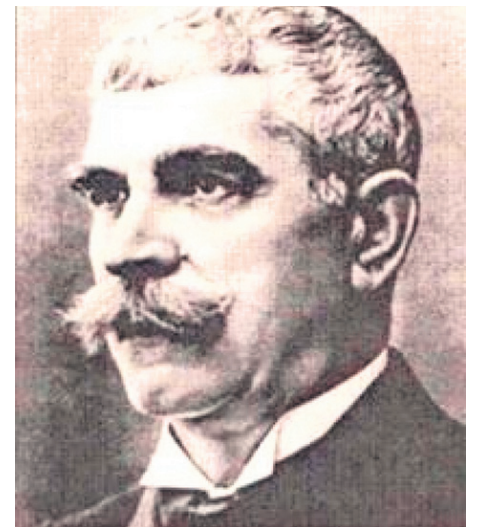
Това, че в Добрич е погребана една легенда, метафорично изразява и народният поет Иван Вазов, отявлен русофил на младини. Но през ноември 1916 г. той създава стихотворението „Една любов“, в което сравнява любовта към Русия с мъртвец. Ето и последната строфа от него:

- От Добруджа гърмеж топовен пристига, мамо, като зов за плач, ох, тъй е той тъжовен!
- Мъртвец един заравят нов.
- Ах, кой ще бъде там заровен?
- Една любов!

В още четири свои стихотворения поетът заема патриотична и родолюбива позиция по отношение на войната в Добруджа.

Ето и последния цитат от в. „Варненски новини“.

„Бързите и бляскави победи зачудиха света и предизвикаха буря от радост и възхищение. Целият съюзнически печат писа за войника: „Той ревниво пази своята независимост, със страстна любов е привързан към идеята за своето обединение. Неговата мощ и неговата жизнеспособност блесна по един внушителен начин във войните, които той води за своето обединение.“

През ноември 1916 г. Иван Вазов създава стихотворението „Една любов“, в което сравнява любовта към Русия с мъртвец

Правдив е отправения към нашия войник стих на бележития ни народен певец Иван Вазов:

Добър и великодушен
В затишието, в мирът,
Или вулкан отпушен
На битките в шумът.“

Но има ли по-голяма прослава на българската бойна слава от стихотворението на дядо Вазов „Добруджанската конница“ с посвещението „Генералу Колеву“? В него той сравнява българските воини с приказното „летящи витязи“.

И летописецът, и поетът са еднородни в припознаването на българските офицери и войници, участници в Добричката епопея, като творци на българската бойна слава! А театърът на бойните им действия - град Добрич, с основание бе признат еднородно от Народното събрание за „Град на Българската бойна слава!“

Ген. Иван Колев пред конната дивизия

лица ревят те: „Сдайте се, братци! Мъй вас освободили!“

„Но безмълвна е още защитата на селото (в близост до града – бел. авт.). Сякаш подала се на хипноза на адския рев. Не, тя ще издържи вихрения устрем на врага. Приморци, калени в минали боеве, очакват приближаването на противника. В миг се запалва покрайнината

на ожесточена борба с нож, дървета, ръце... Тук един борец парира с мощ множество вражески удари. Там двама приморци със стихийен устрем разпръскват налетелия със стръв враг. Блещат нашите ножове, чупи се руския щик. Селото трепери от резкия звук на руските оръдия и тъпия трясък на българските пушки... Засвирват зловещите руски